

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1038/2023
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 310/20 од 19.01.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 61/23 од 09.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 310/20 од 19.01.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 61/23 од 09.05.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 310/20 од 19.01.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 120.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде и одређено да у случају да окривљени не плати новчану казну у одређеном року, ова казна ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, обавезан је окривљени АА на плаћање паушалног износа од 5.000,00 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка насталих пред Основним судом у Врању у износу од 13.472,00 динара, на плаћање трошкова кривичног поступка Основном јавном тужиоцу у Врању који су настали пред тим органом, у укупном износу од 32.820,00 динара, а обавезан је и да оштећеној ББ плати трошкове – нужне издатке по основу заступања од стране пуномоћника, адвоката

Зорана Стојановића, у укупном износу од 165.750,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак у смислу одредбе члана 258. став 4. ЗКП, јер подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ ни за потпуно, ни за делимично пресуђење.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 61/23 од 09.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, па је пресуда Основног суда у Врању К 310/20 од 19.01.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Стошић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП) и повреде члана 395. ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је нејасно да ли је службена белешка о саобраћајној незгоди без повређених лица број 11/20 од 05.01.2020. године законит или незаконит доказ, с обзиром да га је, уколико је незаконит, требало издвојити из списка, јер је наведена службена белешка коришћена приликом вештачења, као и остали незаконити докази.

По налажењу Врховног суда, побијане пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер службена белешка под бројем 11/20 од 05.01.2020. године није ни изведена на главном претресу као доказ и на њој се не заснива пресуда, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да су полицијски службеници критичном приликом изоставили да сликају оба возила – возило „...“ је тражено и фотографисано на некој локацији, а полиција није ни покушала да пронађе возило „...“ које је други учесник у саобраћајној незгоди, да је

предрасуда о кривици окривљеног створена на основу чињенице да се окривљени бранио ћутањем, да одбрана није била присутна испитивању сведока полицијског службеника ВВ, да суд није цитирао датуме фотографисања, али је цитирао да је скица лица места саобраћајне незгоде од 05.01.2020. године, јер су фотографије које се налазе у списима предмета начињене ван места незгоде, ван времена незгоде и без датума на сликама – фотографисање је извршено накнадно, након протеча времена и померања трагова лица места, да је суд изводио доказе и у пресуди образлагао само доказе које терете окривљеног, да нема доказа да је повреда оштећене у узрочној вези са саобраћајном незгодом, као и да су докази о томе међусобно контрадикторни, чему иде у прилог и чињеница да је о саобраћајној незгоди сачињен Европски извештај, који се сачињава када нема повређених лица и када странке не захтевају вршење увиђаја, а оштећена страна је овај извештај користила ради наплате штете код осигурања, тако да нема доказа да је до саобраћајне незгоде дошло како је то у оптужењу наведено.

По налажењу Врховног суда, изнетим наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, па је захтев у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да образложење пресуде садржи само делимично спроведене доказе који се налазе у списима, а да извесне доказе у списима предмета не анализира, да суд није дао образложење због чега и на који начин је изрекао врсту и висину кривичне санкције, нити је образложио како би она превентивно и корективно остварила сврху кажњавања, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев и у овом делу оценио као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5), али како наведена повреда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, Врховни суд је поднети захтев и у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је окривљеном повређено право на одбрану и да суд није уважио предлог одбране да се изврши ново вештачење вештака саобраћајне струке, чиме се указује на повреду члана 395. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев и у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник
Татјана Миленковић, с. р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић, с. р.**